

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Tredje behandling af lovforslag nr. L 40: Forslag til lov om ændring af momsloven og lov om fremskyndet tilbagebetaling af visse afgifter. (Afkortning af kredittiden for landbrug og fiskeri m.v.).

Af skatteministeren (Carsten Koch).

(Fremsat 23/10 97. Første behandling 30/10 97. Betænkning 13/11 97. Anden behandling 14/11 97).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 54 stemmer (S, SF, RV og EL) mod 49 (V, KF, FP, CD og DF).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Tredje behandling af lovforslag nr. L 41: Forslag til lov om ændring af lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m.v. (selskabsskatteoven). (Udvidelse af acontoskatteordningen for selskaber m.v.).

Af skatteministeren (Carsten Koch).

(Fremsat 23/10 97. Første behandling 30/10 97. Betænkning 13/11 97. Anden behandling 14/11 97. Tillægsbetænkning 19/11 97).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 54 stemmer (S, SF, RV og EL) mod 49 (V, KF, FP, CD og DF).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Tredje behandling af lovforslag nr. L 6 A: Forslag til lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel og lov om arbejdsmarkedsfonde. (Dagpenge til forældre med alvorligt syge børn m.v.).

Af socialministeren (Karen Jespersen).

(Fremsat 8/10 97. Første behandling 30/10 97. Betænkning 13/11 97. Anden behandling 14/11 97).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges enstemmigt med 106 stemmer.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Tredje behandling af lovforslag nr. L 6 B: Forslag til lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel. (Private arbejdsgivers medfinansiering af statens udgifter til sygedagpenge).

Af socialministeren (Karen Jespersen).

(Fremsat 8/10 97. Første behandling 30/10 97. Betænkning 13/11 97. Anden behandling 14/11 97. Tillægsbetænkning 19/11 97).

Der var stillet 2 ændringsforslag i tillægsbetænkningen.

Uden for tillægsbetænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslagene sattes først til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 og 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget som helhed sattes herefter til forhandling.

Forhandling

Erik Larsen (V):

Lovforslaget, som vi her skal stemme om, er et meget beklageligt forslag. Det er et forslag, som vil komme til at koste arbejdspladser i dansk erhvervsliv. Det er et forslag, som vil koste konkurrenceevne for dansk erhvervsliv. Det bliver mere og mere klart, efter at vi har arbejdet med lovforslaget i udvalget, at der her er tale om et forslag, som vil få en utrolig stor virkning på beskæftigelsen i negativ retning.

Socialministeren har meddelt udvalget, at man skønner, at det vil koste 218 arbejdspladser, men Det Økonomiske Råd og andre har skønnet, at det her forslag vil koste mere end 2.000 arbejdspladser. Og så vil jeg godt sige, at jeg tror slet ikke, at 2.000 arbejdspladser holder. Jeg tror, det bliver endnu flere arbejdspladser.

Det her forslag vil psykologisk virke negativt på enhver, som ønsker at have en virksomhed og skaffe beskæftigelse. Det er et slag i ansigtet på virksomhederne. Det er et anslag imod det princip, som er ved at vinde fodfæste på arbejdsmarkedet, nemlig princippet om et mere rummeligt arbejdsmarked. Det her forslag vil komme til at betyde, at de svageste – de svageste – på arbejdsmarkedet vil blive en udsat gruppe.

Jeg synes, regeringen skulle besinde sig og trække lovforslaget tilbage. Jeg håber, forslaget bliver stemt ned her i dag. Det fortjener det, og regeringen fortjener at få den begmand.

Karen Højte Jensen (KF):

Det er endnu mere, end det var tidligere, blevet bekræftet, at dette her lovforslag går fuldstændig imod, hvad man skulle gøre for virksomhederne. Forslaget øger virksomhedernes indirekte lønomkostninger, og det betyder naturligvis,

at der bliver færre ressourcer til at forbedre arbejdsmiljø og trivsel, ja, der bliver 500 mio. kr. mindre til dette.

Lovforslaget er beskæftigelsesfjendsk. Det bygger på antallet af medarbejdere, og hvordan vil virksomhederne så reagere? De vil selvfølgelig spørge sig selv: Hvordan kan vi eliminere denne skat? Det kan de gøre ved at købe mere teknologi, og hvem går det ud over? Ja, det går ud over det rummelige arbejdsmarked, og det vil naturligvis mindske antallet af arbejdspladser netop for den gruppe, som regeringen bryder sig meget af at ville gøre noget for. Det er de svageste, som skulle have fodfæste på arbejdsmarkedet, som dette her går ud over, og alene signalværdien gør naturligvis, at virksomhederne ikke vil være særlig optaget af at ansætte folk, der ikke er helt velfungerende, når det drejer om deres arbejdsindsats.

Det er sådan, at sygedagpengene stiger meget, men det her lovforslag rammer ens, uanset om virksomhedernes sygefravær er højt eller lavt, uanset om virksomhederne gør noget ved det eller ej. Man må spørge sig selv, om regeringen mener det, den så ofte siger, nemlig at det er vigtigt ikke at forøge omkostningerne i virksomhederne. Vi må spørge: Mener regeringen det, den siger, eller gør den, som den plejer? Jeg må konstatere, at regeringen gør, som den plejer. Når den ikke kan finde andre udveje, så lægger den en ekstra skat over på virksomhederne. Socialministeren hævdede ved behandlingen af ændringsforslaget, at det bliver billigere for de mindre arbejdsgivere. Det har ministeren overhovedet ikke dokumenteret. Derimod har Byggeriets Arbejdsgiverforening påvist i Børsen den 18. november, at dette forslag netop rammer de små virksomheder, idet hovedparten af deres udgifter går til løn.

Lige så frejdigt hævdede ministeren ved andenbehandlingen af forslaget, at dette forslag ikke ville få betydning for overenskomstforhandlingerne. Det har ministeren heller ikke påvist. Vi ved, at ekstra udgifter naturligvis altid har en indflydelse på overenskomstresultatet.

Så vil jeg godt endnu en gang henvise til LO's svar. LO tager stærkt afstand fra dette forslag, og det må undre mig utrolig meget, at regeringen ikke lytter til LO's kommentarer.

Jeg vil gerne opsummere med at sige, at vi har fået yderligere bekræftet, at forslaget om sygeskat på medarbejdere vil øge virksomhedernes indirekte lønomkostninger, og det bety-

der, at der automatisk bliver færre ressourcer til at forbedre medarbejdernes trivsel og arbejdsmiljø, og det går, som jeg nævnedes det, først og fremmest ud over den del af arbejdsstyrken, som har vanskeligt ved at bevare tilknytningen til arbejdsmarkedet, og det går så stik imod alle intentioner ud over netop at skabe plads til disse personer.

Det Konservative Folkeparti vil anbefale, man nedstemmer dette sygeskatsforslag.

(Kort bemærkning).

Jørn Pedersen (S):

Når man har hørt Venstre og Det Konservative Folkeparti komme med argumenterne, må man jo nok sige, at det er lidt paradoksalt, at man taler meget om virksomhedernes sociale ansvar, hvorimod virksomhedernes økonomiske ansvar åbenbart er noget helt andet. Det er i hvert fald noget, der har ændret sig i forhold til dengang, da de to partier selv havde et regeringsansvar. Hr. Erik Larsen var vistnok ikke med på daværende tidspunkt, hvor man faktisk lavede mange store stramminger på det område her, men det var fru Karen Højte Jensen til gengæld.

Jeg synes, det er mærkværdigt, at Det Konservative Folkeparti er blevet så optaget af, hvad LO mener i den her sag. Jeg har ikke hørt hverken Venstre eller Det Konservative Folkeparti nævne noget som helst om, hvad f.eks. Håndværksrådet har sagt i denne sag. I masser af andre situationer oplever vi jo, at Håndværksrådet, de små virksomheders udtalelser, spiller en stor rolle for netop de to partier.

Er det ukorrekt opfattet, at det faktisk er sådan, at Håndværksrådet synes bedre om den her model end den model, der tidligere var fremme? Er det ukorrekt opfattet, at det her faktisk vil gøre det billigere for en lang række mindre virksomheder? Det synes jeg faktisk skal med, hvis man skal have hele argumentationen, plus at man jo kan sige, det her er et eksempel på, at hvis moral er godt, er dobbeltmoral dobbelt så godt.

Jeg glædede mig over ved andenbehandlingen af forslaget, at De Konservatives tidligere arbejdsminister erkendte her fra Folketingets talerstol, at man havde taget grusomt fejl. Det er en høj grad af erkendelse, som man kun kan respektere.

Men dette forslag drejer sig jo om, at de arbejdsgivere, der naturligvis også har et ansvar for at holde sygefraværet så langt nede som muligt, også skal være med til at betale en del

af det, det koster. Det er i al sin korthed det, dette drejer sig om, og det synes jeg faktisk et enigt Folketing burde støtte.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det undrer mig lidt, at hr. Jørn Pedersen står her og kritiserer meget – jeg er i øvrigt enig i den kritik – den ordening, som var under V og K's ledelse for mange år tilbage, men samtidig bruger hr. Jørn Pedersen det som en undskyldning for, at regeringen nu faktisk gør det samme.

Man kan da ikke først kritisere en ordening og så bagefter gennemføre den selv og sige, at det er jo ikke så slemt, for det har andre partier også gjort. Det hænger ikke sammen rent argumentationsmæssigt.

Det andet, jeg godt vil spørge hr. Jørn Pedersen om, er: Hvor stor indflydelse får det på arbejdsmiljøet, at alle virksomheder for alle ansatte skal betale et fast, ensartet beløb, uanset hvad man gør for arbejdsmiljøet?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Hr. Jørn Pedersen var så venlig at drage mig ind i debatten, og det har så heldigvis gjort det nødvendigt for mig lige at bede om ordet for en kort bemærkning for at gøre opmærksom på, at parallelt med afstemningerne her i Folketingssalen diskuterer vi i Folketingets Europaudvalg forberedelsen af beskæftigelsestoppemødet her sidst i denne uge.

Nu kan jeg naturligvis ikke røbe noget fra forhandlingerne i udvalget, men det er officielt kendt, at regeringen varmt støtter i EU, at man begrænser den type udgifter, som vi her taler om, og finder andre finansieringskilder af beskæftigelsesmæssige grunde.

Det er paradoksalt, at netop i de samme minutter bliver dette regeringsforslag vedtaget her i Folketingssalen. Hermed kan det ikke gøres mere tydeligt, at regeringens politik på dette område overhovedet ikke hænger sammen.

(Kort bemærkning).

Karen Højte Jensen (KF):

Det er virkelig det mest utroværdige, jeg har hørt fra en socialdemokratisk ordfører. Det er ren manipulation med Håndværksrådets udtalelser. Hvis hr. Jørn Pedersen tog sig nogle få minutter til at læse Håndværksrådets hørings-

svar til ændringsforslaget igennem, ville hr. Jørn Pedersen være klar over, at han her i høj grad manipulerede med det udsagn, Håndværksrådet er kommet med.

Men hvis hr. Jørn Pedersen ikke har tid til at læse udvalgets bilag, kan jeg henvise hr. Jørn Pedersen til Børsen fra den 19. november, hvor overskriften er: »Håndværksrådet lodret imod sygeskat«. Og det siger man ganske, ganske klart. Man siger:

»Vi styrker hverken regeringens første forslag eller det reviderede forslag, hvor alle ansatte beskattes med 325 kr. Vi mener, at man skal fjerne skatter og afgifter på arbejdskraften for derigennem at bevare arbejdspladser.«

Det er Håndværksrådets udtalelse. Og jeg kan sige, at det er måske hurtigere læst, end hvis hr. Jørn Pedersen skal til at finde bilaget blandt de mange andre bilag. Så det er ren manipulation, hr. Jørn Pedersen!

(Kort bemærkning).

Jørn Pedersen (S):

Ja, at man gentager noget, der er forkert, bliver det jo som bekendt ikke mere rigtigt af.

Jeg vil godt gentage mit spørgsmål til Venstre og De Konservative og til dels også til Fremskridtspartiet: Er det ukorrekt opfattet, at den model, vi stemmer om om lidt, er en billigere model for de små virksomheder end den ordning, vi har i dag? Det kan der jo svares ganske enkelt på; der kan svares ja eller nej.

Der, hvor skillelinjen går imellem de borgerlige i dette Ting og resten, er jo sådan set, om man vil vedkende sig, at der er en betaling på det her område, hvor vi har et område, der koster masser af offentlige kroner, og hvor man så går ind og siger: Jamen her skal arbejdsgiveren også være med til at betale en del af det under hensyntagen til, at vi tilgodeser de mindste virksomheder, så de slipper forholdsmæssigt billigt.

Det er det, denne sag drejer sig om, og intet som helst andet.

(Kort bemærkning).

Karen Højte Jensen (KF):

Socialdemokratiets ordfører har selvfølgelig lov til at sige alt, hvad han vil, her fra Folketingets talerstol, også det rene vrøvl.

Jeg må sige, at når hr. Jørn Pedersen hævder, at dette er et forslag, der ikke rammer de små virksomheder, må jeg igen henvise til Børsen, det er så fra den 18. november, hvoraf det klart

fremgår, at netop forslaget her rammer de løntunge mindre virksomheder. Byggeriets arbejdsgivere har påvist, at det netop er de mindre virksomheder, der rammes, idet 75 pct. af deres udgifter går til løn.

Denne skat er jo også fuldstændig løsrevet fra enhver intention om at nedsætte sygefraværet og dermed udgifterne til det, og jeg vil gerne spørge hr. Jørn Pedersen, om han er enig med mig i, at dette lovforslag overhovedet ikke har en eneste indvirkning på det faktum, at det er mange ledige, flere og flere ledige, der går på sygedagpenge.

Mener hr. Jørn Pedersen, at en skat, som virksomhederne skal betale, overhovedet influerer på at nedsætte de lediges sygedage?

(Kort bemærkning).

Jørn Pedersen (S):

Jeg vil gerne sige til fru Karen Højte Jensen, at det sidste, vi åbenbart skal diskutere, har jeg overhovedet ikke udtalt mig om.

Jeg tror ikke, nogen har hørt Socialdemokratiet udtale herfra, at dette forslag er et fremragende forslag med hensyn til at mindske sygefraværet. Det var måske det første forslag, vi havde fremme, hvor det drejede sig om ugeantallet, men da opfattede jeg det heller ikke, som om det var det, Det Konservative Folkeparti var med i køen for at fremme at vi skulle gennemføre.

Det, der er den nøgne sandhed her, er, at Det Konservative Folkeparti ikke vil være med til at lade arbejdsgiverne betale én eneste krone mere – det er det, sagen drejer sig om, det er sådan set ganske enkelt – ved stadig væk at fastholde, at det her forslag i forhold til mange af de forsikringsordninger, vi kender i dag, vil være en fordel for de små arbejdsgivere.

Til gengæld synes jeg også, at Det Konservative Folkeparti skylder os herfra at sige, om det er sådan, at man hellere vil have en anden model, så det er de store arbejdsgivere, der skal betale mere. Eller hvad er meningen? Altså, hvis det bare er tilfældet, at man ikke vil være med, kan man lige så godt sige det. Det er meget nemmere at forholde sig til det, end al den snakken udenom, snakken om arbejdsmiljø.

Jeg håber da, at Det Konservative Folkepartis arbejdsmiljøpolitiske holdninger kommer til udtryk, når det er den slags forslag, man diskuterer her i Tinget, men der plejer man at være knap så åben.

Villy Søvndal (SF):

Jeg synes, man skal lytte med nogen interesse til, hvad Venstres og De Konservatives ordførere siger, for det er jo erfarne folk, der taler.

Det, man glemte at fortælle, både fra Venstres og De Konservatives side, var, at da den borgerlige regering tiltrådte i starten af 1980'erne, nemlig i 1983, forlængede man sygedagpengeperioden til 13 uger i alt.

Det, man diskuterer nu, er et beskedent forslag, det ligger én uge oven i sygedagpengene ud fra den grundbetragtning, at også virksomhederne skal være med til at betale. Det er dog fantastisk, hvis man kan sin historie lidt, at det kan medføre en så oppustet debat fra Venstres og De Konservatives ordførere. I denne sag håber man virkelig på, at hukommelsen er kort, synes jeg.

Det, jeg så i øvrigt skal nævne om det, er, at alternativet til, at virksomhederne skal betale, hvad er det? Det er, at det offentlige skal betale. Hvem skal betale det? Det skal lønmodtagerne. Det er jo det valg, vi står i lige nu. Skal lønmodtagerne betale, eller skal virksomhederne betale?

Vi synes, at det af to grunde er retfærdigt at lade virksomhederne betale, dels fordi overskuddene i virksomhederne som bekendt er ganske store i de her år, og dels fordi det har en virkning, der betyder, at der er en øget interesse i at nedbringe sygeligheden.

Må jeg så sige om Håndværksrådet, at jeg læste med interesse det sidste nummer af Håndværksrådets blad. Der protesterer man imod den oprindelige udgave, nemlig en forlængelse med én uge, og siger, at det vil ramme de små virksomheder urimelig hårdt. De nævner et tal, hvis jeg husker rigtigt, der siger, at en lille virksomhed blev ramt med 1.700 kr. om året. De får nu noget, der ikke rammer med 1.700 kr. om året, men med 300 kr. om året. Vil Venstres og De Konservatives ordførere ikke godt bekræfte, at 300 kr. er en femtedel af 1.700 kr., og at dette alt andet lige betyder, at man er mere nænsom over for de små virksomheder?

Jeg skal så ikke deltage yderligere i en debat, som jeg synes at Venstre og De Konservative kører på to paroler. Den ene er: Vi håber, at hukommelsen hos folk er meget kort, vi håber, de har glemt alt, hvad vi lavede i sin tid. Eller også er der tale om det, man vel kunne kalde bondeanger.

(Kort bemærkning).

Karen Højte Jensen (KF):

Det, SF's ordfører fuldstændig glemmer, er, at den samme regering jo nedsatte arbejdsgiverperioden igen, og det gjorde vi faktisk, fordi vi lærte af de erfaringer, der var gjort, som viste, at det var beskæftigelsesfjendsk. Det vendte vi så op og ned på, og det er i øvrigt sådan, at regeringen efterfølgende har fulgt den linje.

Så må jeg sige til hr. Villy Søvndal, at når han står her og siger, at dette ikke er dårligere for de mindre virksomheder, vil jeg bede ham kommentere det, jeg også nævnte i min første tale i dag, nemlig at sygeskatten koster de små mest. Det er sådan, at de små virksomheder af de samlede omkostninger bruger relativt meget på lønninger. De mindre håndværksvirksomheder bruger 74 pct., de større industrivirksomheder bruger 60 pct., og jeg går ud fra, at hr. Villy Søvndal vil acceptere de tal og dermed også bekræfte, at det her betyder mere for de mindre virksomheder.

Men samlet set er Det Konservative Folkeparti fuldstændigt imod at lægge yderligere skat på virksomhederne. Det er et synspunkt, vi altid har stået for, det er også et synspunkt, som regeringen indimellem vifter med, men ikke i denne sag, for der gør man det stik modsatte. Og vi har ikke i sinde at være med til at finde 500 mio. kr. til statskassen på den baggrund.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg vil godt kvittere fru Karen Højte Jensen, der nu giver udtryk for det samme, som hr. Kirkegaard gjorde under andenbehandlingen. Jeg vil godt citere, hvad fru Karen Højte Jensen lige sagde: Vi lærte af erfaringer. Det, vi lavede i starten af 1980'erne, var beskæftigelsesfjendsk.

Sådan sagde fru Karen Højte for lidt siden. Jeg synes, det er lidt af en tilståelse, at det alt sammen er en bekræftelse på, at det var derfor det gik så rygende galt under de borgerlige regeringer.

Det er også derfor, vi ikke laver noget, der er så drastisk, som da de borgerlige regeringer forlængede perioden til 13 uger. Det, vi taler om, er stadig væk at forlænge med en enkelt uge med nogle meget begrænsede beskæftigelsesvirkninger, fordi vi synes, det private arbejdsmarked også skal bidrage.

Så synes jeg egentlig, at det er lidt trist og ikke specielt værdigt, hvis Folketinget skal have en meget lang debat om, hvorvidt 325 kr. er

mindre end 1.700 kr. Det tror jeg ikke tjener til at højne det almindelige gode omdømme, Folketinget har. Jeg mener, at også fru Karen Højte Jensen kan bekræfte, at 325 kr. er mindre end 1.700 kr., og at det beløb rammer mindre hårdt.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Så må jeg jo tage den en gang til for hr. Søvnald og så håbe på, at tredje gang er lykkens gang, og at forståelsen efterhånden vil være kommet frem.

Sagen er den, at den tidligere borgerlige regering i slutningen af 1980'erne mente - og den nuværende regering har ført den politik videre her i begyndelsen af 1990'erne - at det var en vældig god idé at formindske de offentlige udgifter på den deciderede arbejdskraft-tunge del af arbejdsgiverens udgifter. Den politik kørte i slutningen af 1980'erne, og den er fortsat under den nuværende regering.

Man praler af det nede i EU, og det er en rigtig politik, og jeg skal da ærligt erkende, at det er en forståelse, der er kommet i løbet af dette årti, også for os. Og som jeg sagde sidst, skulle det dog være et mærkeligt menneske, der ikke kan blive klogere. Det er vi i hvert fald blevet.

Jeg kan konstatere, at det er hr. Søvnald ikke blevet, men det kan godt ske, han trænger til det.

Tom Behnke (FP):

Spørgsmålet er: Hvad er problemet? Problemet er, at det offentlige har for store udgifter til sygedagpenge, og så går man ind og prøver at lave nogle løsninger for at få bragt udgifterne ned. Det, man konstaterer, er, at der er for mange, der er syge. Der er også for mange ledige, som er syge. Det vil sige, at det ikke kun er dem, der er på arbejdsmarkedet, som går hen og bliver syge, det gør de ledige faktisk også.

Og hvad er så løsningen på det? Ja, i første omgang stillede regeringen jo med et forslag, som faktisk indeholdt et incitament til, at virksomhederne kunne gøre noget ved arbejdsmiljøet og dermed nedbringe udgifterne og også nedbringe udgifterne for virksomheden selv.

Men det sprang man ret hurtigt fra og gik i stedet over til at diskutere et forslag om, at alle virksomheder skal betale et fast beløb for alle ansatte, uanset hvor mange på virksomheden der er syge. Uanset hvor meget virksomheden gør for arbejdsmiljøet, skal alle virksomheden for alle ansatte betale 325 kr. Incitamentet er

dermed væk, og som ministeren også svarede på nogle af de spørgsmål, der var stillet under udvalgsarbejdet, har ministeren ingen planer om at sætte beløbet, der er på 325 kr., ned. Ministeren har heller ingen planer om at sætte det op. Det vil sige, at det er et permanent beløb, som skal betales til evig tid, for ministeren har ingen planer om at ændre på det.

Fra at man havde en mission om at gøre noget for arbejdsmiljøet, så der ikke var så mange, der blev syge, er man nu nået dertil, at det er en ren skat. Det er en ren skat, som intet incitament har i sig, og som ingen som helst betydning vil få i forhold til, hvor mange der bliver syge. Ja, måske lige med undtagelse af, hvis man i regeringen har den filosofi, at jo færre mennesker, der er på arbejdsmarkedet, jo færre mennesker på arbejdsmarkedet kan blive syge. Og så er filosofien jo rigtig. Men det er dog en underlig filosofi, at regeringen for at nedbringe sygefraværet på arbejdsmarkedet sørger for, at der bliver afskediget nogle mennesker i beskæftigelsessektoren. Men så er det jo rigtigt, for så bliver de sådan set ikke syge, mens de er på arbejde.

Men omvendt ved vi jo også, at der er ganske mange ledige, som også har ganske lange sygeperioder, og derfor så holder regeringens filosofi ikke. End ikke denne sygefilosofi holder.

Hr. Jørn Pedersen bl.a. har været heroppe og prøvet på at forsvare forslaget, men han har slet ikke taget i betragtning, hvad årsagen er, og hvad virkningen er. Man har et problem, der hedder, at der er for mange, der er syge for længe, og dermed har man for store udgifter. I stedet for at gå ind og se på, hvad årsagen er til, at så mange mennesker er syge, ja, så går man ind og begynder at gøre noget helt andet, som ingen betydning har.

Det svarer lidt til, at hr. Jørn Pedersen i den ene hånd har et glas hovedpinepiller og i den anden hånd har en trækølle, og hr. Jørn Pedersen står og slår sig selv i hovedet med trækøllen og opdager, at det gør ondt. I stedet for at holde op med at slå sig selv i hovedet, så begynder hr. Jørn Pedersen bare at tage nogle hovedpinepiller. Det lindrer smerten, men det fjerner ikke det, der er årsagen til, at hr. Jørn Pedersen har ondt i hovedet.

Det er det samme, man gør her. Det kan godt være, det lindrer det offentlige udgifter, at man nu begynder at kræve nogle flere penge ind fra virksomhederne, men det fjerner ikke årsagen. Årsagen til, at udgifterne er blevet så

store, og det er det, der er problematisk, er, at regeringen end ikke evner at tage fat på problemet og fjerne årsagen til de høje sygedagpengeudgifter.

I stedet for begynder man at lave nogle lappeløsninger, lappeløsninger, som har den eneste konsekvens, at der vil være en række medarbejdere, som vil blive afskediget til fordel for, at virksomhederne indfører ny teknologi i stedet for. Så det eneste, regeringen opnår, er, at vi får endnu flere arbejdsløse. Det er sølle, at regeringen ikke kan stille op med mere.

Bruno Jerup (EL):

For Enhedslisten er det utrolig vigtigt at forbedre arbejdsmiljøet. Det er vigtigt at ændre det arbejdstempo, der er på mange virksomheder. Det er vigtigt at ændre organiseringen, sådan at de arbejdende har en større indflydelse både på organiseringen af arbejdet, medbestemmelsen på arbejdet og tilrettelæggelsen af arbejdet. Det er vigtigt, at de ansatte har en større medbestemmelse omkring alle mulige forhold, der vedrører deres arbejdsplads.

Det er vigtigt at sørge for at skabe et mere rummeligt arbejdsmarked, hvor alle kan være. Forslag, der kan fremme det, vil Enhedslisten gerne være med til at styrke og støtte. Det her forslag er ikke med til det, det er et forslag med et ganske andet sigte.

Efter Enhedslistens opfattelse er hovedsigtet med dette forslag at sikre, at arbejdsgiverne betaler en andel af de sygeudgifter, samfundet har. Og vi vil gerne sige, at det beløb, som ligger her, slet, slet ikke er tilstrækkeligt. De penge, som kommer ind fra dette beløb på 325 kr. pr. ansat, går ind i sygedagpengefonden. Det dækker overhovedet ikke de udgifter, som staten har fra sygedagpengefonden til syge på arbejdsmarkedet, overhovedet ikke.

Det er kun en brøkdel af det, og derfor er det sådan, at den frivillige forsikringsordning, der i dag findes på arbejdsmarkedet for arbejdsgiverne, efter Enhedslistens opfattelse i virkeligheden burde transformeres til en obligatorisk ordning for alle private arbejdsgivere, som betaler til den sygedagpengefond, sådan at de dækker den fulde udgift til de sygedagpenge, der er.

Det er ikke det, dette forslag handler om, men det er et skridt på vejen, og vi synes, det er udmærket, at arbejdsgiverne bliver pålagt at betale en større andel af de sygedagpengeudgifter, der er.

Andre forslag til, hvordan man kan nedbringe sygeligheden, hvordan man kan ændre organiseringen af arbejdet på arbejdspladsen, og hvordan man kan forbedre arbejdsmiljøet, vil vi gerne kigge på. Det bliver ved en anden lejlighed.

Hr. Erik Larsen var inde på, at det fører til, at der kommer færre i arbejde, eller til arbejdsløshed. Det er der overhovedet ikke noget belæg for. Og i de svar, der ligger fra ministerens side, er der ikke noget belæg for det. Det vil næppe være måleligt, om det overhovedet har nogen effekt på antallet af ansatte i Danmark.

Hr. Erik Larsen tror, at det vil dreje sig om mere end 2.000 arbejdspladser, men man kan holde sig til, at det er hr. Erik Larsens tro, og tro behøver man ikke at gøre så meget ved. Det er folks egen sag. Det har ikke noget med realiteterne at gøre.

Hvis vi ser på, hvad arbejdsgiverne selv siger på det her punkt, så er det jo klart, hvad deres svar er. Det kan man også se i hørings svaret fra Dansk Arbejdsgiverforening. De mener selvfølgelig, at det er forkert, at de skal til at betale penge, det vil de helst være fri for. Det er sådan et godt borgerligt arbejdsgiversynspunkt, og deres forslag er, som de skriver i deres svar, at det skal opkræves over de almindelige indkomstskatter.

Dansk Arbejdsgiverforenings bud på, hvad man skal gøre ved det her, er, at det skal opkræves via de almindelige indkomstskatter. Det vil sige en ekstra skat på lønarbejderne. Det er sådan set det, der er deres alternativ til, at de kommer til at betale et beløb på 325 kr. pr. år pr. ansat, som næppe er noget, der vælter det store læs rundt omkring.

Vi kan ikke forstå, hvorfor man himler sådan op. Hvis man kigger på det, så er det jo stort set at forstå som en kollektiv forsikringsordning for arbejdsgiverne, hvor man simpelt hen fra samfundets side pålægger alle private arbejdsgivere en fælles, kollektiv, ensartet forsikring. Det mener vi sådan set er rimeligt, og vi mener, man burde gå videre ad den vej og ikke lave alle mulige underlige ordninger, som jeg tidligere har nævnt.

Vi mener også, at denne ordning i forhold til den, der oprindeligt lå, faktisk har et bedre sigte. Den, der oprindeligt lå, ville efter vores opfattelse i større udstrækning have en negativ effekt for nogle af de små arbejdsgivere og dermed – og det er sådan set det, der er vores bevæggrund – også for nogle af de svagere grupper

på arbejdsmarkedet. Det vil sige enlige med børn og måske i hovedsagen kvinder.

Det var vores opfattelse, at den oprindelige model var langt ringere, og derfor er det klart, at vi foretrækker den her. Vi mener som sagt, at man bør gå videre ad den her vej, og det vil vi gerne opfordre regeringen til at overveje.

Vi vil selvfølgelig også benytte lejligheden til at sige: Der skal gøres noget for arbejdsmiljøet, der skal gøres noget for at nedbringe sygdom, men det skal gøres med andre instrumenter end det, der ligger her.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg er, jeg havde nær sagt tilfreds og glad for, at forslaget nu bliver vedtaget af Folketinget, for de penge skal findes, de skal skaffes. Vi kan se, at statens udgifter til sygedagpenge stiger, og det er en meget vigtig målsætning, og det er vigtigt for landet, at vi er i stand til at holde væksten i de offentlige udgifter i ro. Det er det, dette forslag skal bidrage til.

Jeg mener stadig væk, at der er en sammenhæng med sygedagpengene på den måde, at det er et signal til arbejdsgiverne om, at de også har et meget vigtigt medansvar for at holde sygedagpengene i ro, og at de også skal bidrage til det.

Det er rigtigt nok, at i det oprindelige forslag var der en mere direkte sammenhæng, men det var der jo ikke et flertal for her i Folketinget, og derfor er der nu kommet det ændringsforslag, som ser ud til at blive vedtaget.

Jeg mener, det er helt forsvarligt i forhold til arbejdsmarkedet, fordi der er tale om et begrænset bidrag, hvor det ser ud til, at påvirkningen af beskæftigelsen er så lille, at man næsten må kalde den ikkeeksisterende.

Det er også helt klart, at dette forslag er i forhold til det oprindelige forslag bedre for de mindre virksomheder. Jeg synes ikke, der er noget underligt i, at Håndværksrådet også siger, at de hellere ville have været bidraget her helt foruden, men de siger jo helt tydeligt, at det er bedre end det første forslag, fordi det betyder en mindre belastning for dem.

Men samtidig er det jo en understregning af, at det er vigtigt, at vi gør noget andet for at nedbringe udgifterne til sygedagpenge. Og jeg bliver altså harm, når hr. Tom Behnke fremstiller det, som om der ikke sker noget som helst andet. Denne regering har faktisk ændret de sociale love på en række afgørende punkter

netop for at sørge for, at der bliver forebygget, og at der sker en meget tidlig indsats.

Hr. Villy Søvnald nævnte under andenbehandlingen Vejle Kommune som et eksempel på, hvordan man ved at lave en tidlig målrettet indsats faktisk kan vende udviklingen, sådan at udgifterne til sygedagpenge falder. Jeg har undersøgt eksemplet fra Vejle siden andenbehandlingen, og det er rigtigt. Der gør man det, at man tager fat i folk allerede efter 4 uger på sygedagpenge, og man har nogle mennesker, der er meget målrettede med at få dem integreret på arbejdsmarkedet igen, og det bidrager altså til, at udgifterne til sygedagpenge falder.

Det samme gør andre kommuner, og Københavns Kommune er et andet eksempel på en kommune, hvor man er ved at vende udviklingen. Og det er lige præcis de instrumenter, vi skal sørge for bliver brugt ude i kommunerne, og det har vi ydet et større bidrag til ved her i Folketinget at vedtage de lovændringer, vi har vedtaget, og nu handler det om at få dem til at virke og være effektive ude omkring i landet. Så tror jeg også vi kan få vendt den udvikling, vi ser i øjeblikket.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg har kun ét spørgsmål til ministeren, og det skulle være til at svare på.

Ministeren siger her, at forslaget er udtryk for, at virksomhederne skal være med til at holde sygedagpengene i ro, og så er mit spørgsmål: Hvad nu, hvis det i løbet af nogle måneder viser sig, at sygedagpengeudgifterne falder? Kan ministeren bekræfte, at ministeren skriftligt over for Socialudvalget har svaret, at beløbet på de 325 kr. så ikke vil blive nedsat?

(Kort bemærkning).

Karen Højte Jensen (KF):

Da socialministeren helt klart siger, at der overhovedet ingen sammenhæng er mellem sygefraværet og det her lovforslag, drejer det sig altså om at få flere penge, nemlig 500 mio. kr. mere, ud af virksomhederne, altså om en yderligere skat.

Og så siger ministeren, at det er et signal til arbejdsgiverne om, at de skal tage et medansvar for sygefraværet. Men hvordan skulle det at straffe arbejdsgiverne med en afgift, som er fuldstændig uafhængig af, om de gør noget eller de ikke gør noget, motivere dem til at gøre en ekstra indsats?

Nej, tværtimod er det jo et signal til arbejdsgiverne om at se at få reduceret antallet af medarbejdere. For det første, de vil gøre, er selvfølgelig at spørge sig selv, hvordan de kan eliminere denne udgift, og det vil f.eks. i servicesektoren betyde, at man indfører mere teknologi og fjerner en stor del af arbejdsstyrken.

Så vil jeg spørge ministeren, om hun kan bekræfte de oplysninger, der er i Børsen, og som jeg faktisk allerede i et skriftligt spørgsmål har bedt ministeren om at kommentere: at det netop er de mindre virksomheder, dette lovforslag vil få de værste konsekvenser for, idet sygeskatten koster de små virksomheder mest. For som jeg tidligere har nævnt, bruger de små virksomheder 74 pct. af deres omkostninger til lønninger, og det vil naturligvis betyde, at disse mindre og særlig løntunge virksomheder rammes hårdest, og det vil jeg bede ministeren bekræfte.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Hr. Tom Behnke bad mig bekræfte, at beløbet ikke vil blive nedsat, og han henviste til et af de svar, jeg har givet til Socialudvalget. Men det er nu ikke sådan, jeg har formuleret mig i det svar; jeg har sagt, at regeringen ingen planer har om at nedsætte bidraget.

Jeg tror også, hr. Tom Behnke har for optimistiske forestillinger om, hvor hurtigt det kan gå, når det drejer sig om at vende udviklingen med hensyn til sygedagpenge, og vi taler altså ikke om et par måneder, for det er jo en supertanker, som det tager længere tid at vende. Og sådan som det ligger nu, er dette bidrag altså indført, og regeringen har ingen planer om at fjerne det igen.

Og det er også sagt til fru Karen Højte Jensen, som også peger på, at der her ikke er nogen sammenhæng med udgifterne til sygedagpenge på den måde, at virksomhederne bliver belønnet, hvis udviklingen faktisk vender. Men virksomhederne bliver jo belønnet på den måde, at så betaler de kun for de to første uger, sådan som det er i dag, og jo færre ansatte de har på sygedagpenge, jo mindre vil deres udgifter altså også blive til det.

Fru Karen Højte Jensen spurgte også, hvad det betyder for de mindre virksomheder, og her må jeg igen holde mig til, at Håndværksrådet har skrevet, at det ser dette forslag som et betydelig mere positivt forslag med hensyn til de mindre virksomheders vilkår end det forslag, der først forelå.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 53 stemmer (S, SF, RV og EL) mod 52 (V, KF, FP, CD, DF og Jacob Haugaard (UP)).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Anden behandling af lovforslag nr. L 7:

Forslag til lov om ophævelse af lov om Forenings-Registeret.

Af erhvervsministeren (Jan Trøjborg).

(Fremsat 8/10 97. Første behandling 29/10 97.

Betænkning 13/11 97).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling.

Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Anden behandling af lovforslag nr. L 8:

Forslag til lov om ophævelse m.v. af lov om fordelingen af visse fra udlandet modtagne erstatninger.

Af erhvervsministeren (Jan Trøjborg).

(Fremsat 8/10 97. Første behandling 29/10 97.

Betænkning 14/11 97).

Der var ikke stillet ændringsforslag.